

А далі мовив розсудливо:

— Баобабн, поки виростуть, бувають зовсім маленькі.

— Це правда. Але навіть твоєму баранцеві їсти маленькі баобабн?

— А як же? — відказав він, ніби йшлося про щось цілком очевидне.

І мені довелося добре поміркувати, доки я здогадався, у чому тут річ.

Справді, на планеті Маленького принца, як і на всіх планетах, росла трава й бур'яни. Отже там є добре насіння корисних трав і шкідливе насіння бур'янів. Але насіння невдаме. Вони спить, сховані в землі, аж доки якісь насіннині не заманяться прокинутись. Тоді вони потягаються і спершу несміливо пускає до сонця паросток — безневинну травинку. Якщо це редиска або троянда — хай собі росте. Але якщо це бур'ян — треба одразу, тілман-но розпізнавши той паросток, вирвати його з корінням.

Ну а на планеті Маленького принца було жахливе насіння. Насіння баобабн. Вони отруєний весь ґрунт на планеті. А коли баобабн не розпізнати вчасно, то вже ніколи його не вобудеш. Він занашаєть цілу планету. Проникє її своїм корінням. А коли планета дуже маленька, а баобабн надто багато — вони роздеруть її на шматки.

— Є таке правило, — сказав мені згодом Маленький принц. — Вранці встан, причепурився — і гайда чистити свою планету. Баобабн треба виривати одразу; шобно зможеш їх відрізати від трояндоних кущів — молоді паростки троянд і баобабн майже однакові.

VI

О Маленький принц, потроху я збагнув, яке тосанє було в тебе життя. Довгий час ти мав лише одну-єдину втіху — мислюватися заходом сонця. Я дізнався про це вранці четвертого дня, коли ти сказав:

— Я дуже люблю захід сонця. Ходімо подивимось.

— Але ж треба почекати.

— Що почекати?

— Тобі може здатися, що мені боліче... що я, може, навіть умираю. Воно так буває... Не треба, щоб ти це бачив, не приходи.

— Я тебе не залишу.

Одначе його щось безтежко.

— Бачив... це ще й... через змію. А раптом вона тебе вкалить... Змії — вони ді. Ужалити когось — для них велика віха.

— Я тебе не залишу.

Він раптом застожоївся.

— Справді, на другий укусу у неї зобразив отрути...

Тієї ночі я й не знав, як він пішов. Він вислизнув нечутию. Коли я вреніт його надгогнв, він шов прудом рінучим кровом.

— А-а, це ти... — тільки й мовив. І ков мене за руку. Але щось його тривожило.

— Дарма ти йдеш за мною. Тобі буде боліче. Тобі здається, що я вмираю, та це неправда...

Я мовчав.

— Розумієш... це дуже далеко. Я не зможу забрати свого тіа. Це надто важко...

Я мовчав.

— Це так, наче соннути стару оболонку. А за старими оболонками не сумують.

Я мовчав. Він трохи занепа духом. Та все ж здобувся на ще одне зусилля.

— Знаєш, це буде гарно! Я теж дивитимусь на зорі. І всі зорі будуть наче криниці з ринучими корбамі. І кожна дасть мені навітись...

Я мовчав.

— Подумай, як чудово! Ти матимеш п'ятсот мільйонів дивночів, а я — п'ятсот мільйонів дерев.

І тут він теж замовс: він плакав...

— Ось ми й прийшли. Дай мені ступити ще крок самому.

І він сів на піску, бо йому стало страшно. Потім сказав:

— Знаєш, моя тивода... я відповідальний за неї. А вона така квола! І така найна.

Чотири жалюгідні колонни — це все, чим вона може боронитися від світу...

Я теж сів, бо мені підкосилися ноги.

